

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207704918064/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Saa ei Bræk det gi'er, men Hele?
 Strid det bringer, Lød at trække —
 Jeg nok tage maa dem Begge.

SYVENDE SCENE

DR. FORTOLZ. JÆGERNE med de to Hyrdinder, der skjule sig bag dem.

ACTOR. Her, o Mimas, er vor Fangst!
 MIMAS. Pluto tage dig, du Nøser!
 Ødeland! der bort mig kaster
 Skatten, som jeg dig betroede.
 Usle, hjerteløse Gnier!
 Som af Tyve sparer Alten,
 Og kun To til mig har gjemt.
 ACTOR. Brum nu, Gamle, ei saa slemt!
 Med en Hind omkap jeg løber;
 Men fra syttenaars Hyrdinder
 Vinder du, saalidt som jeg.
 MELEAGER. Perlen da du bringer ei?
 Hun, den Dellige, hvis Øine
 Som to Stjerner lyste for os,
 Da i Krattet nys vi skjultes;
 Hun, hvis Stemmes Fløitetoner
 Lød tilbage Lyst i Sjælen,
 Og i Hjerlet Suk og Savn?
 ACTOR. Hun slap bort; men hendes Navn
 Fanged jeg med mine Fanger:
 Hermione —
 MELEAGER. Hermione?
 ACTOR. Som trolovet er den store
 Stjernekigger i Arkadien.
 MELEAGER. Hyrdeprindsen?
 ACTOR. Ja, Endymion!
 Deres Bryllup alt skal feires
 Morgen Aften.
 MELEAGER. Vee, o vee!
 MIMAS. Hvor de snakker! Vil man see! —
 Veed I ei, at derfor fik I
 Een Mund imod tvende Øren,
 For at høre meer end tale?
 Hør mig Actor, Meleager,
 Og I andre, unge Svende!
 Hør en gammel Mand, som tygged
 Viisdoms Straa for I fik Tænder:
 Grund til Vrede, til Besværing,

Ved jer Nølen gav I Alle —
 Et desmindre jeg forlader;
 Dog forstaae mig, paa det Vilkaar,
 At vort Bytte mig tilfaader.
 Billighed det høit forlanger:
 I er unge, og af Blomster
 Vøxer Nok for Jer i Verden,
 Medens mig, den gamle Gubbe,
 Glæden fattig kun tilmaales.
 Klogskab vil det; thi hvorledes
 Skal de To vi Mange dele,
 Saa ei Ufred det forvolder?
 Retfærd endelig det kræver;
 Thi foruden Brøde staaer jeg,
 Mens ved Eders Skyld vi tabte
 Frugterne af Dagens Gjerning.
 Nok af Grunde har jeg givet —
 Silg, hvad svarer I derpaa?

ACTOR gør Tegn til MELLAGEN.

Nu, lad gaae!

JÆGERNE. Lad gaae! Lad gaae!

MIMAS. Det var talt som brave Venner.
 Før mig Fangerne da frem!

Man sætter sig i Græsset; HVÆDDENE, som skjule Ansigtet i Hænderne, stilles frem
 for ham.

MIMAS. See, hvor Frygten kuer dem.
 Nærm Jer uden Angst, I Sædel
 Vær ei hange nu, Smaa piger!
 Det er mig, den gamle Mimas,
 Som for Eders Skjæbne raader.
 Det er Ingen af de løse,
 De forfløine Ungersvende,
 Som I Grund har til at frygte.
 Det en Otding er som taler;
 Det en Mand er, som ei dyrker
 Venus blot, men og Diana.
 Hav blot Tillid til min Alder!
 Jeg kun Venskab nu forlanger,
 Kjærlighed mod Tiden kommer.
 Men jert Aasyn lad mig skue!
 Lad mig see de milde Øine,
 See de røde Rosensløber!
 Slaa mig ud de bløde Arme,
 Før mit Hoved snart en Vugge!
 Bøi Jer over mig, I Sædel
 Pilen lig, der staaer ved Kilden,